

CORANUL ȘI ȘTIINȚA MODERNĂ

De dr. Maurice Bucaille

Editor Dr. A. A. B. Philips

Cuprins

Nota Editorului

Introducere

Religie și Știință

Autenticitatea Coranului

Crearea Universului

Astronomie

Geologie

Biologie

Embriologie

Biblia, Coranul și Știința

NOTA EDITORULUI

Această cărticică de Dr. Maurice Bucaille a fost în circulație în ultimii 19 ani și a fost un instrument foarte util în prezentarea Islamului celor nemusulmani, așa cum a fost în aprofundarea musulmanilor în aspectele miracolelor științifice ale Coranului. Este bazată pe o copie a unei conferințe ținută de Dr. Bucaille în Franța.

În această ediție, am decis să îmbunătățesc prezentarea prin simplificarea limbajului și editarea textului dintr-un format oral într-un format broșură. Erau trecute, de asemenea, referințe făcute de autor în lucrarea sa "Biblia, Coranul și Știința" care au avut nevoie de explicație. Mi-am permis să includ părți explicatorii din cartea sa unde era nevoie de mai multe explicații. Câteva note de subsol au fost, de asemenea, adăugate pentru claritate și un *hadis* menționat de autor a fost înlocuit din cauza inautenticității lui. Au fost făcute, de asemenea, niște corecturi la materialul istoric cu privire la "strângerea" părților din Coran.

Speranța mea este ca aceste neînsemnate îmbunătățiri aduse să facă o treabă excelentă, chiar mai de efect, în prezentarea revelației finale a lui Dumnezeu pentru omenire.

Dr. Abu Ameenah Bilal Philips
Director al Centrului Informațional Islamic
Dubai – E.A.U.
Mai, 1995

INTRODUCERE

La 9 noiembrie 1976, o lucrare neobișnuită a fost predată Academiei Franceze de Medicină. Titlul ei era "Date fiziologice și embriologice din Coran". Am prezentat studiul bazat pe existența unor informații sigure privind fiziologia și reproducerea în Coran. Motivul meu pentru prezentarea acestei lucrări era imposibilitatea explicării faptului cum un text creat în secolul al șaptelea poate conține idei care aveau să fie descoperite în timpurile moderne.

Pentru prima oară am vorbit membrilor unei societăți medicale culte pe teme ale căror concepte de bază le cunoșteau cu toții foarte bine, dar puteam, atât de ușor, să punctez enunțuri despre o natură științifică conținută în Coran și alte subiecte specialiștilor din alte domenii. Astronomi, zoologi, geologi și specialiști în istoria pământului ar fi cu toții surprinși, la fel de mult ca și doctorii în medicină, de prezența în Coran a unor reflectări de o înaltă acuratețe a fenomenelor naturale. Aceste informații sunt foarte uimitoare când luăm în considerare istoria științei, și pot doar să ne conducă la concluzia că sunt o provocare la explicația dată de omenire.

În întreaga istorie nu există vreo lucrare elaborată de om care să conțină informații cu un nivel al cunoștințelor atât de ridicat pentru timpul ei, așa cum este Coranul. Opiniile științifice comparabile cu cele din Coran sunt rezultatul cunoașterii moderne. În comentariile din traduceri Coranului care au apărut în limbile europene, am putut găsi doar vagi referințe la ele. Nici comentarii care au scris în limba arabă nu au susținut un studiu complet al aspectelor Coranului pe care să-l pună față în față cu subiectele științifice. Acesta este și motivul pentru care ideea unui studiu cuprinzător al problemei m-a preocupat.

Pe lângă aceasta, un studiu comparativ cu date similare conținute în Biblie (Vechiul Testament și Evangheliile) mi-a părut că este necesar. Astfel, un proiect de cercetare a fost dezvoltat plecând de la asemuirile unor pasaje din Sfintele Scripturi ale fiecărei religii monoteiste cu cunoștințele științei moderne. Proiectul și-a găsit finalitatea într-o carte intitulată "Biblia, Coranul și Știința". Prima ediție în limba franceză a apărut în mai 1976. Edițiile în limbile engleză și arabă au fost abia publicate.

RELIGIE ȘI ȘTIINȚĂ

Probabil că nu există o imagine mai clară a legăturilor strânse dintre Islam și știință, decât atât de dese citate afirmații ale Profetului Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!):

A învăța este obligația fiecărui musulman și fiecărei musulmane.

Cine porcede pe un drum căutînd știința, Allah Preaînaltul îi va ușura drumul către Rai.

Acestea și multe alte afirmații sunt invitații inedite adresate umanității pentru îmbogățirea cunoștințelor lor din toate sursele. Nu este nici o surpriză în aflarea faptului că religia islamică și știința au fost considerate întotdeauna surori gemene și că astăzi, într-un timp în care știința face progrese uimitoare, ele continuă să fie asociate. De asemenea nu este nici o surpriză în aflarea faptului că datele științifice exacte sunt folosite pentru mai buna înțelegere a textului coranic. Mai mult decât atât, într-un secol în care pentru multe persoane, adevărul științific a dat lovitură în devafoarea credințelor religioase, este sigur că descoperirile științei, într-o examinare obiectivă a Scripturii islamice, au scos la lumină natura supranaturală a revelației și autenticitatea religiei pe care o predă.

Când toate sunt spuse și făcute, cunoștințele științifice par, în ciuda tuturor lucrurilor pe care mulți le-ar spune sau le-ar gândi, a fi puternic determinante asupra reflectărilor în privința existenței lui Dumnezeu. Dacă începem să ne întrebăm pe noi înșine, într-un mod imparțial și fără prejudecăți, despre temele abstracte provenite din niște cunoștințe de astăzi (de exemplu, cunoștințele noastre despre evoluția și transformările celor mai mici componente ale materiei sau întrebările ce înconjoară originea vieții înăuntrul materiei moarte), chiar am descoperi multe motive pentru a ne gândi la Dumnezeu. Când ne gândim la remarcabila organizare care dirijează nașterea și menținerea vieții, devine clar faptul că probabilitatea ca acestea să fie rezultatul unei șanse oarecare se diminuează considerabil.

Cu cât cunoștințele noastre despre știință în diferite domenii sunt mai numeroase, cu atât conceptele certe trebuie să pară din ce în ce inacceptabile. De exemplu, ideea exprimată entuziastic de recentul câștigător francez al Premiului Nobel pentru Medicină, că abandonarea

materiei a fost autocrearea din simple elemente chimice datorată șansei circumstanțelor. Apoi plecând de la acest lucru este susținută ideea că lăsarea organismelor să evolueze duce la remarcabila ființă complexă, numită "om". Pentru mine, s-ar părea că progresele științifice făcute în înțelegerea complexității fantastice a ființelor superioare, susțin argumente mai puternice în favoarea teoriei opuse: existența unei extraordinare organizări metodice prezidînd asupra remarcabilului aranjament al fenomenelor vieții necesită existența unui Creator. Multe părți din Carte încurajează acest fel de reflectare generală, dar, de asemenea, conțin date de un infinit de ori mai precise care sunt direct relatate înainte de descoperirile științei moderne. Sunt exact aceste date care exercită o atracție magnetică pentru oamenii de știință de astăzi.

Coranul și Știința

Timp de multe secole, omenirea a fost incapabilă să studieze unele informații conținute în Coran, pentru că nu deținea suficiente mijloace științifice. Se înțelege abia astăzi că numeroase versete din Coran au ca subiect fenomenele naturale. O citire a vechilor comentarii asupra Coranului, oricât de specialiști ar fi fost autorii acestora în zilele lor, comportă dovezi solemne pentru o inabilitate totală de a înțelege profunzimea semnificațiilor în asemenea versete. Aș fi putut chiar merge atât de departe, încât să afirm că în secolul al XX-lea, cu compartimentarea sa de cunoștințe mereu mai vaste, nu este ușor încă pentru un om de știință obișnuit, să înțeleagă tot ceea ce citește în Coran din unele subiecte, fără să facă apel la cercetările specialitate. Aceasta înseamnă că pentru a înțelege asemenea versete ale Coranului, cineva necesită astăzi să aibă cunoștințe total enciclopedice care să cuprindă multe discipline științifice.

Ar fi trebuit să subliniez faptul că folosesc cuvântul "știință" cu înțelesul de "cunoaștere care a fost profund dovedită". Aceasta nu include teoriile care, pentru o vreme, au ajutat la explicarea fenomenului sau a unei serii de fenomene, doar pentru a fi abandonate mai târziu în favoarea altor explicații. Aceste explicații mai noi au devenit mai plauzibile, grație progreselor științifice. Eu intenționez numai să mă

ocup de comparațiile dintre afirmațiile coranice și cunoștințele științifice care nu sunt potrivite a fi subiect la discuția care urmează. Oriunde introduc realități științifice care nu sunt dovedite încă 100% o voi face foarte clar. Există de asemenea câteva exemple foarte rare ale unor afirmații din Coran care nu au fost până acum confirmate de știința modernă. Trebuie să fac referire la aceasta punctând faptul că toate dovezile valabile astăzi îi lasă pe oamenii de știință să le privească ca fiind foarte probabile. Un astfel de exemplu este afirmația din Coran care se referă la originea acvatică a vieții:

Oare nu văd cei care nu cred că cerurile și pământul au fost împreună și că noi le-am despărțit și din apă am făcut tot ce este lucru viu? Și oare tot nu cred ei?

Coran, 21:30

Aceste considerații științifice nu ar trebui să ne facă să uităm că această Carte minunată, Coranul, rămâne o carte religioasă "par excellence" și că nu trebuie să ne așteptăm să aibă un scop sau rezultat științific "per se". În Coran, oricând oamenii sunt invitați să reflecteze asupra minunilor creației și numeroaselor fenomene naturale, ei pot vedea ușor că intenția evidentă este de a accentua atotputernicia divină. Faptul că în aceste reflectări putem găsi referiri la date legate de cunoștințe științifice, este cu siguranță, un alt dar al lui Dumnezeu a cărui valoare strălucește mai mult ca sigur într-o epocă în care ateismul bazat pe știință încearcă să câștige controlul societății pe socoteala credinței în Dumnezeu. Dar Coranul nu are nevoie de caracteristici neobișnuite cum este acesta de a face natura lui supranaturală simțită. Afirmațiile științifice de genul acesta sunt doar un singur aspect al revelației islamice pe care Biblia nu o împărtășește.

Pe tot cuprinsul cercetării mele am încercat constant să rămân total obiectiv. Cred că am urmărit modul de abordare al studierii Coranului cu aceeași obiectivitate pe care o are un doctor atunci când deschide dosarul unui pacient. Cu alte cuvinte, doar analizând foarte riguros toate simptomele, poate cineva ajunge la un diagnostic corect. Trebuie să admit că nu era cu siguranță credință în Islam ceea ce mi-a îndrumat prima oară pașii, ci era doar o simplă dorință de a căuta adevărul. Astfel o văd eu astăzi. Cu timpul îmi terminasem studiul și mi-am dat seama că erau lucrurile care m-au determinat să văd Coranul ca pe un text de o revelație divină, așa cum este, într-adevăr.

AUTENTICITATEA CORANULUI

Înainte de a ajunge la esența subiectului, există o chestiune foarte importantă care trebuie luată în considerare: autenticitatea textului coranic. Se știe că textul Coranului era deopotrivă recitat din memorie, atât timp cât a durat revelația, de către Profet și de credincioșii care erau în jurul lui, și scris de către scribii numiți dintre însoțitorii săi. Acest proces a durat aproximativ 23 de ani, timp în care erau făcute o sumedenie de copii neoficiale. O copie oficială [a întregului Coran] a fost făcută în decursul primului an de la moartea Profetului, la instrucțiunile lui Abu Bakr.

Aici trebuie să comentăm o chestiune de o importanță majoră. Prezentul text al Coranului a profitat în pregătirea originalului de autenticitatea verificată încrucișat atât de textul recitat din memorie, cât și de textul scris neoficial. Textul memorat a fost de o importanță majoră într-un timp în care nu toată lumea putea citi și scrie, dar toată lumea putea memora. Pe deasupra, nevoia unui document era inclusă chiar în textul Coranului. Primele cinci versete ale capitolului "al-'Alaq", care se întâmplă că reprezintă prima revelație făcută Profetului, exprimă aceasta destul de clar:

*Citește! În numele Domnului tău care a creat,
Care l-a creat pe om din sânge închegat!
Citește! Domnul tău este cel mai Nobil,
Este Cel care l-a învățat cu calemul,
L-a învățat pe om ceea ce nu a știut!*

Coran, 96:1-5

Acestea sunt cu siguranță cuvinte în "lauda condeiului, ca mijloc al cunoașterii umane", ca să folosim expresia Profesorului Hamidullah.

Apoi a venit califatul lui 'Uthman (care a durat din al 12-lea an până la al 24-lea an după moartea lui Muhammed - Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). În decursul primilor 2 ani ai conducerii califului 'Uthman, au fost reproduse 7 copii oficiale din textul oficial, și au fost distribuite pe o zonă largă a lumii care intrase sub stăpânirea islamică. Toate copiile neoficiale care existau la vremea aceea au fost

distruse și toate copiile viitoare aveau să fie făcute după cele 7 copii oficiale.

În cartea mea, "Biblia, Coranul și Știința", am citat pasaje din Coranul care vine din perioada anterioară Hijrei (emigrarea Profetului de la Mekka la Medina din anul 622) și care se referă la scrierea Coranului înainte de plecarea Profetului din Mekka.

Pe lângă acestea, erau multe dovezi pentru transcrierea imediată a revelației coranice. Profesorul Jacques Berque îmi spusese mie despre marea importanță pe care el o acordă acestui lucru, în comparație cu lunga pauză care separă scrierea revelației iudeo-creștină de faptele și evenimentele pe care le relatează. Să nu uităm că astăzi avem de asemenea și noi un număr de manuscrise ale primei versiuni scrise ale Coranului care erau dintr-o perioadă foarte apropiată timpului revelării.

De asemenea, trebuie să subliniez un alt fapt de o mare importanță. Trebuie să examinăm enunțuri din Coran care astăzi apar pur și simplu pentru a indica adevărul științific, dar din care oamenii în timpurile vechi erau capabili să înțeleagă numai înțelesul aparent. În unele cazuri, aceste enunțuri erau total de neînțeles. Este imposibil de imaginat că dacă existau orice modificări de texte, aceste pasaje neclare se împrăștia pe tot cuprinsul textului din Coran și puteau toate să evite manipularea umană. Cea mai mică modificare asupra textului ar fi distrus în mod automat remarcabila coerență care este caracteristică lor. Schimbarea în orice text ne-ar împiedica de la dovedirea conformității lor totale cu știința modernă. Prezența acestor enunțuri răspândește pe tot aspectul Coranului (pentru observatorul imparțial) o marcă evidentă a autenticității lui.

Coranul este o revelație făcută cunoscută oamenilor în decursul a 23 de ani. A întors două perioade de aproape aceeași mărime pe fiecare parte a Hijrei. Dată fiind aceasta, era normal ca reflectările care aveau caracter științific să fie răspândite pe tot cuprinsul Cărții. Într-un studiu ca și cel făcut de noi, a trebuit să regroupăm versetele conform subiectului materie, adunându-le capitol cu capitol.

Cum ar trebui să fie ele clasificate? N-aș putea găsi nici un fel de indicații în Coran sugerând vreo clasificare mai specială, așa că am decis să le prezint conform eului meu personal.

Mie mi s-ar părea că primul subiect cu care ar trebui să ne ocupăm este Facerea. Aici putem compara versetele care se referă la acest

subiect cu ideile generale predominante astăzi asupra formării Universului. În continuare, am categorisit versetele sub următoarele titluri generale: *Astronomie, Pământul, Împărăția animalelor și Împărăția plantelor, Oameni, și Reproducerea umană* îndeosebi. Pe deasupra, m-am gândit că este de folos o comparație făcută între narațiunea coranică și cea biblică pe aceleași teme din punctul de vedere al cunoașterii moderne. Aceasta a fost făcută în părțile *Creația, Potopul și Exodul*. Motivul pentru care aceste teme au fost alese este acela că, cunoștințele căpătate astăzi pot fi folosite în interpretarea textelor.

CREAREA UNIVERSULUI

Dintr-o examinare a creației după cum este descrisă în Coran, iese la iveală un concept general extrem de important: narațiunea coranică este complet diferită de cea biblică. Această idee contrazice paralele des făcute, în mod greșit, de către autorii occidentali pentru a sublinia asemănarea dintre cele două texte. Pentru a deforma realitatea, ei pun accent numai pe asemănări, între timp ignorând evidentele deosebiri. Acesta este, probabil, un motiv.

Există o puternică tendință când se vorbește despre creare, de a spune că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) a copiat lucrurile generale din Biblie în Coran. Bineînțeles că putem compara cele 6 zile de creație așa cum sunt descrise în Biblie, plus o zi suplimentară pentru odihnă de sabatul Domnului, cu acest verset din capitolul "al-'Araaf":

Domnul vostru este Allah Preaînaltul, care a creat cerurile și pământul în șase zile.

Coran, 7:54

Totuși, trebuie subliniat faptul că, comentatorii moderni accentuează interpretarea cuvântului arab "ayyam" (traducerea căruia este "zile"), cu înțelesul de "perioade lungi" sau "epocă" mai degrabă decât perioade de 24 de ore.

Ce pare a fi de o importanță fundamentală pentru mine este faptul că, în contrast cu narațiunea conținută în Biblie, Coranul nu stabilește o secvență a creării pământului și cerurilor. Se referă atât la ceruri înainte

de pământ, cât și la pământ înainte de ceruri, când vorbește despre creare în general, ca în acest verset al capitolului Taa Haa:

[Și ca] o revelație de la Acela care a creat pământul și cerurile înalte.

Coran, 20:4

De fapt, noțiunea provenită din Coran este una a unui paralelism în evoluția celestă și cea terestră. Există de asemenea informații esențiale care se găsesc numai în Coran referitoare la existența unui amestec inițial de gaze (*dukhaan*). Ca și descrierile elementelor care, cu toate că la început fuzionau (*ratq*), ulterior ele s-au separat (*fatq*). Aceste idei sunt exprimate în capitolele *Fussilat* și *al-Anbiyaa*:

Apoi s-s întors către cer – care era fum - ...

Coran, 41:11

Oare nu văd cei care nu cred că cerurile și pământul au fost împreună și că noi le-am despărțit?

Coran, 21:30

Conform științei moderne, procesul de separare a rezultat în formarea de lumi multiple, un concept ce apare de zeci de ori în Coran. De exemplu, să ne uităm la primul capitol al Coranului, *al Fatihah* (*Laudă lui Allah Preainaltul, al lumilor Stăpânitor.*

Coran, 1:1). Aceste informații coranice sunt în total acord cu ideile moderne asupra existenței unei nebuloase de bază (praf galactic), urmată de separarea elementelor care au rezultat în formarea de galaxii și apoi stele din care se nașteau planetele.¹

Este făcută, de asemenea, referire în Coran la o creație intermediară între ceruri și pământ, după cum se vede în capitolul *al Furqan*:

¹ Teoria cea mai răspândită este aceea care susține că în puncte cruciale, într-un timp în care erau condensați din pricina materiei în expansiune (după "Big Bang"), nori mai mici (protogalaxii) care se puteau sfârâma sub acțiunea propriilor câmpuri gravitaționale sau eventual din pricina galaxiilor. (*Enciclopedia Britannica*, vol.19, p.636)

El este Cel care a creat cerurile și pământul și ceea ce este între ele...

Coran, 25:59

Se pare că această creație intermediară corespunde descoperirii moderne a punților de materie care sunt prezente în afara sistemelor astronomice organizate.

Acest scurt rezumat al referințelor coranice asupra creației ne arată clar cum datele științifice moderne și enunțurile din Coran se potrivesc foarte bine pe un mare număr de teme. Contrar, fazele succesive ale creației menționate în textul biblic sunt total inacceptabile. De exemplu, în Geneza 1:9-19, crearea pământului (ziua a treia) este plasată înaintea creării cerurilor (ziua a patra). Este o realitate foarte bine știută aceea că planeta noastră vine din propria ei stea, Soarele. În asemenea circumstanțe, cum poate spune cineva că Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), așa-zisul autor al Coranului, să fi fost inspirat din Biblie? Asemenea afirmație ar însemna că, cu propriul lui acord, el a corectat textul biblic pentru a ajunge la un concept corect referitor la formarea Universului. Totuși, la conceptul corect aveau să ajungă oamenii de știință la multe secole după moartea sa.

ASTRONOMIE

De fiecare dată când descriu occidentalilor detaliile pe care le conține Coranul în anumite teme din astronomie, este atât de firesc ca cineva să replice că nu e nimic neobișnuit în aceasta de când arabii au făcut descoperiri importante în domeniul astronomiei cu mult înainte de europeni. Dar aceasta este o idee eronată care rezultă dintr-o ignoranță a istoriei. În primul rând, știința s-a dezvoltat în lumea arabă la mult timp după revelația coranică. În al doilea rând, cunoștințele științifice predominante în perioada culminantă a civilizației islamice ar fi făcut imposibil pentru orice ființă să scrie enunțuri despre ceruri comparabile cu acestea din Coran.

Materialul asupra acestui subiect este atât de vast, încât pot veni aici doar cu un rezumat.

Soarele și Luna

În timp ce Biblia vorbește despre Soare și Lună ca două lumini ce diferă doar prin mărime, Coranul distinge între ele folosind termeni diferiți: "lumină" (*nuur*) pentru Lună, și "lampă" (*siraaaj*) pentru Soare.

Ai văzut tu cum Allah a creat șapte ceruri, una peste alta, și a făcut în ele luna o lumină și soarele o lampă?

Coran, 78:12,13

Luna este un corp inert care reflectă lumina, pe când soarele este un corp ceresc într-o stare de permanentă ardere producând atât lumină, cât și căldură.

Stelele și planetele

Cuvântul "stea" (*najm*) din Coran (86:3) este însoțit de adjectivul "thaaqib", care indică faptul că arde și consumă singur ca și pătrunderea în umbră a nopții. A fost descoperit mult mai târziu că stelele sunt corpuri cerești care produc propria lor lumină, ca și Soarele.

În Coran, un cuvânt diferit, "kawkab", este folosit atunci când se referă la planetele care sunt corpuri cerești ce reflectă lumină și nu și-o produc singure, așa cum este soarele.

Noi am împodobit cerul cel mai apropiat cu podoaba stelelor.

Coran, 37:6

Orbite

Astăzi, legile care guvernează sistemele cerești sunt bine știute. Galaxiile sunt echilibrate de poziția stelelor și planetelor în orbite bine definite, precum și de influența reciprocă a forțelor gravitaționale produse de masele lor și viteza lor de mișcare. Dar nu aceasta este ceea ce descrie Coranul în termeni care au devenit înțeleși abia în timpurile moderne. În capitolul al-*Ambiyaa* am găsit:

El este acela care a creat noaptea și ziua, soarele și luna; și fiecare plutește pe cercul său.

Coran, 21:33

Cuvântul arab care exprimă această mișcare este verbul "*yasbahun*", care implică ideea de mișcare produsă de un corp aflat în mișcare, indiferent dacă este mișcarea unui picior alergând pe pământ, sau acțiunea înotului în apă. În cazul unui corp ceresc, cineva este forțat să îl traducă, conform sensului de bază, ca "a călători cu propria sa mișcare".

În cartea mea, "Biblia, Coranul și Știința", am redat informații științifice certe corespunzătoare mișcării corpurilor cerești. Ele sunt bine știute pentru lună, dar în mai mică măsură sunt bine știute pentru soare.

Ziua și noaptea

Descrierea coranică a succesiunii zi-noaptea putea fi, în sine, într-o oarecare măsură o banalitate, nu pentru faptul că este exprimată în termeni care astăzi sunt foarte potriviți. Coranul folosește verbul "*kawwara*" în capitolul *az-Zumar* pentru a descrie felul în care noaptea se "răsucesce" sau se "înfășoară" în jurul zilei, și ziua în jurul nopții.

El înfășoară noaptea peste zi și ziua peste noapte.

Coran, 39:5

Înțelesul inițial al verbului "*kawwara*" este "a înfășura un turban în jurul capului". Aceasta este o comparație valabilă complet; și totuși la vremea la care Coranul a fost revelat, datele astronomice necesare acestei comparații erau neștiute și așa au rămas până când omul a pășit pe Lună și a observat că pământul se învârte pe axa sa, încât jumătatea întunecată a globului pare că se înfășoară peste lumină, și partea luminată pare că se înfășoară peste întuneric.

Culmea solară

Noțiunea de loc fix al soarelui este descrisă în mod strălucitor în capitolul *Ya Sin* din Coran:

Iar Soarele aleargă către un sălaș al lui. Aceasta este rânduiala Celui Atotputernic și Atoateștiutor!

Coran, 36:38

"Loc fix" este traducerea cuvântului "mustaqarr" care indică un loc și timp stabilit cu exactitate. Astronomia modernă confirmă faptul că sistemul solar se mișcă, într-adevăr, în spațiu cu o viteză de 12 mii pe secundă față de un punct situat în constelația lui Hercule (alpha lyrae) a cărui locație exactă a fost calculată cu precizie. Astronomii chiar i-au dat un nume – culmea solară.

Expansiunea Universului

Capitolul *az-Zariat* din Coran, de asemenea, pare că se referă la una din cele mai impunătoare descoperiri ale științei moderne – expansiunea Universului.

Iar cerul l-am înălțat cu puterea Noastră și Noi îl lărgim.

Coran, 51:47

Expansiunea Universului a fost sugerată mai întâi de teoria generală a relativității și este dovedită de calculele astrofizice. Mișcarea regulată a luminii galactice față de secțiunea roșie a spectrului este explicată de distanțarea unei galaxii de alta. Astfel, mărimea Universului pare să fie în creștere progresivă.

Cucerirea spațiului

Printre realizările științei moderne se numără și "cucerirea" spațiului care a rezultat în jurnalul omului pentru Lună. Prezicerea acestui eveniment ne apare, cu siguranță, în minte atunci când citim capitolul *ar-Rahman* din Coran:

O, neam al djinilor și al oamenilor! Dacă voi puteți trece dincolo de hotarele cerurilor și ale pământului, treceți! Dar voi nu veți putea trece decât cu ajutorul unei puteri!

Coran, 55:33

Autoritatea călătoriei în spațiu poate veni doar de la Creatorul legilor care guvernează mișcarea și spațiul. Toate aceste capitole din Coran invită omenirea să recunoască mărinimia lui Dumnezeu.

GEOLOGIE

Să ne întoarcem acum la Pământ pentru a descoperi câteva din numeroasele enunțuri miraculoase conținute în reflectările coranice despre propria noastră planetă. Ele se referă nu numai la fenomenele fizice observate aici, pe Pământ, dar și la detaliile referitoare la organismele vii care îl ocupă.

În această chestiune, trebuie să ne întrebăm următorul lucru : Cum a putut un om needucat, în mijlocul deșertului, să abordeze cu acuratețe atât de multe și atât de variate subiecte într-un timp în care mitologia și superstiția domneau suprem? Cum a putut el să evite cu atâta

înțelepciune fiecare credință care avea să fie dovedită a fi total incorectă multe secole mai târziu.

Circuitul apei

Versetele referitoare la sistemele pământești sunt un caz în chestiune. Am citat un număr mare din ele în cartea mea, "Biblia, Coranul și Știința și am acordat atenție deosebită celor care se refereau la circuitul apei în natură. Acesta este un subiect care este bine știut astăzi. Prin urmare, versetele din Coran care se referă la circuitul apei par să exprime idei care sunt acum total evidente. Dar dacă luăm în considerare ideile predominante de la acea vreme, ele par a fi bazate mai mult pe mit și speculație filosofică decât pe realitate observată, chiar dacă totuși utila cunoaștere practică a irigației pământului era la curent în acea perioadă.

Să examinăm, de exemplu, următorul verset din capitolul *az-Zumar*:

Oare tu nu vezi că Allah trimite apă din cer, apoi o îndreaptă ca izvoare în pământ, apoi scoate cu ajutorul ei roade de felurite culori, apoi ele se ofilesc și le vezi galbene, apoi le face bucățele. Întru aceasta se află îndemnare pentru cei care au pricepere.

Coran, 39:21

Asemenea noțiuni ne par destul de obișnuite astăzi, dar nu ar trebui să uităm că, nu de mult, ele nu erau obișnuite, și au continuat să rămână așa până în secolul al XVI-lea, cu Bernard Palissy, care a ajuns la prima descriere coerentă a circuitului apei. Înainte de aceasta lumea credea că apele oceanelor, sub efectul vânturilor, erau împinse spre interiorul continentelor. Ei atunci s-au întors către oceane prin marele abis, care, din timpul lui Plato era numit "Tartarus". În secolul al XVII-lea gânditori măreți, cum ar fi Descartes, credeau încă în acest mit. Chiar și în secolul al XIX-lea erau încă aceia care credeau în teoria lui Aristotel, că apa era condensată în caverne reci muntoase și forma lacuri subterane care alimentau izvoare. Astăzi știm că responsabilă de aceasta este infiltrarea apei de ploaie în pământ. Dacă cineva ar compara noțiunile din hidrologia modernă cu informațiile găsite în Coran pe această temă, nu ar putea să nu observe remarcabilul consens dintre cele două.

Munții

În geologie, știința modernă a descoperit recent fenomenele de încrețire care au format lanțuri muntoase. Crusta pământului este ca o coajă solidă, pe când stratele mai adânci sunt fierbinți și fluide, și foarte neospitaliere pentru orice formă de viață. A fost descoperit, de asemenea, faptul că, stabilitatea munților este legată de fenomenele de încrețire. Procesul de formare al munților prin încrețire duce crusta pământului în jos, în strate inferioare și susține temelii pentru munți.

Să comparăm acum ideile moderne cu un verset dintre numeroasele din Coran care se ocupă cu această temă. Este extras din capitolul *an-Naba'*:

*Oare nu am făcut Noi pământul un pat
Și munții ca țărugi?*

Coran, 78:6-7

Țărugi (awtad), care sunt conduși în pământ ca aceia folosiți la ancorarea unui cort, sunt bazele încrețirilor geologice.

Aici, ca în toate cazurile din alte teme prezentate, observatorul obiectiv nu poate să nu observe absența oricărei contradicții cu cunoștințele moderne.

BIOLOGIE

Mai mult ca orice, am fost răscolit de enunțuri din Coran care se referă la ființele vii, atât în împărțirea animalelor, cât și în cea a plantelor, în special cu privire la reproducere.

Chiar ar trebui să dedicăm mult mai mult timp acestui subiect, dar, din cauza scopului limitat al acestei prezentări, pot să vă dau doar câteva exemple.

Trebuie încă o dată să subliniez faptul că doar în timpurile moderne progresele științifice au făcut înțelese pentru noi sensul ascuns al unor versete coranice. Numeroase traduceri și comentarii asupra Coranului au fost făcute de oameni învățați care nu au avut acces la cunoștințele științifice moderne. Din acest motiv oamenii de știință au găsit unele din interpretările lor ca fiind inacceptabile.

Există de asemenea alte versete ale căror sensuri evidente sunt ușor înțelese, dar care ascund înțelesuri științifice care sunt cel puțin uimitoare. Aceasta este situația într-un verset din capitolul "*al-Ambiyaa*", o parte din care a fost deja citat:

Oare nu văd cei care nu cred că cerurile și pământul au fost împreună și că Noi le-am despărțit și din apă am făcut tot ce este viu? Și oare tot nu cred ei?

Coran, 21:30

Aceasta este o afirmație spectaculoasă a ideii moderne ce se referă la faptul că originea vieții este acvatică.

Botanică

Progresele în botanică la vremea lui Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) nu erau destul de avansate în nici o țară pentru ca oamenii de știință să știe că plantele au atât parte feminină, cât și parte masculină. Totuși, în capitolul Taa Haa putem citi următoarele:

El este acela care v-a făcut pământul ca un leagăn și v-a făcut vouă pe el drumuri și a pogorât apa din cer. Și prin ea am făcut să răsară soiuri de plante diferite în perechi.

Coran, 20:53

Astăzi știm că fructul vine din plante care au caractere sexuale chiar și atunci când vin din flori nefertilizate, cum ar fi bananele. În capitolul *ar-Ra'd* citim următoarele:

... și din toate roadele a făcut (Dumnezeu) pe el (pe pământ) câte p pereche [adică două soiuri sau o pereche alcătuită din mascul și femelă].

Coran, 13:3

Fiziologie

În domeniul fiziologiei există un verset care îmi pare că este destul de însemnat. Cu 1000 de ani în urmă descoperirea sistemului circulator sanguin, și aproximativ acum 13 secole era determinat faptul că organele interne erau hrănite de procesul digestiv de absorbție, un verset în Coran a descris sursa elementelor componente ale laptelui matern, în conformitate cu realitățile științifice.

Pentru a înțelege acest verset trebuie știut mai întâi faptul că reacțiile chimice se produc între alimente și enzime în gură, stomacul și intestinele produc nutrimente sub formă moleculară care apoi sunt absorbite în sistemul circulator prin nenumărate proeminențe microscopice ale peretelui intestinal numit "villi". În cadrul sistemului circulator sângele transportă apoi nutrimentele la toate organele corpului, printre care se află și glandele mamare producătoare de lapte.

Acest proces biologic trebuie să fie înțeles de la baze dacă urmează să înțelegem un verset din coran care a dat multe secole prilej de comentarii care erau complet de neînțeles. Astăzi ne este foarte ușor să vedem de ce! Acest verset este cules din capitolul *an-Nahl*:

Aveți voi o pildă și la vite. Noi vă dăm să beți din ceea ce se află în burțile lor, între murdărie și sânge: un lapte curat, ce place celor care-l beau.

Coran, 16:66

Elementele constituente ale laptelui sunt secretate de glandele mamare care sunt hrănite de producția digestivă a alimentelor adusă lor cu ajutorul sângelui. Întâmplarea inițială care pune întregul proces în mișcare este conjunctura ingredientelor intestinului și sângelui la nivelul peretelui intestinal în sine.

Acest concept foarte exact este rezultatul descoperirilor făcute în chimie și fiziologia sistemului digestiv la o mie de ani după moartea Profetului Muhammed (Allah sa-l binecuvânteze și să-l miluiască!).

EMBRIOLOGIE

Există o multitudine de enunțuri în Coran pe tema reproducerii umane care constituia o preocupare pentru embriologii care căutau o explicație dată de om pentru ea. A fost posibil numai după nașterea cunoștințelor de bază care au contribuit la cunoștințele noastre în biologie și inventarea microscopului, încât oamenii au fost capabili să înțeleagă profunzimea acestor enunțuri coranice. Era imposibil pentru o ființă umană care trăia în secolul al 7-lea să exprime cu acuratețe asemenea idei. Nu există nimic care să indice faptul că oamenii în Orientul Mijlociu și Arabia știau ceva mai mult despre acest subiect decât oamenii care trăiau în Europa sau în altă parte a lumii. Astăzi, există mulți musulmani care posedă cunoștințe profunde de Coran și științe ale naturii, care au recunoscut asemănările uimitoare dintre versetele din Coran care se ocupă de reproducere și cunoștințele științifice moderne.

Ar trebui să amintesc comentariul unui musulman în vârstă de 18 ani, educat în Arabia Saudită, comentînd asupra unei referiri despre reproducerea umană așa cum este ea descrisă în Coran. S-a oprit asupra Coranului și a zis: "Această carte ne furnizează toate informațiile esențiale pe acest subiect. Când eram la școală, profesorii mei s-au folosit de Coran pentru a explica cum sunt aduși pe lume copiii. Cărțile dumneavoastră asupra educației sexuale sunt un pic înapoiate la faza aceasta."

Dacă era să petrec atât de mult timp cu toate detaliile reproducerii conținute în Coran, așa cum merită acest subiect, această broșură ar fi devenit o carte. Explicațiile detaliate lingvistice și științifice pe care le-am dat în "Biblia, Coranul și Știința" sunt suficiente pentru cineva care nu cunoaște limba arabă sau nu știe prea multe despre embriologie pentru a fi capabil să înțeleagă sensul unor astfel de versete în lumina științei moderne în profunzime mai mare.

În special în domeniul embriologiei, comparația dintre credințele prezente la vremea revelării Coranului și informațiile științei moderne, ne lasă uimiți când vedem acordul total dintre enunțurile coranice și cunoștințele științifice moderne.

Să nu mai menționăm de absența totală a oricărei referiri din Coran la ideile eronate care erau foarte răspândite în toată lumea la acea vreme.

Fertilizarea

Să separăm acum de toate aceste versete, ideile certe cu privire la complexitatea spermei și la faptul că o cantitate infinit de mică este solicitată pentru a garanta fertilizarea. În capitolul *al-Insaan* din Coran este exprimat:

Nu l-am creat pe om dintr-o picătură de amestecuri (...)?

Coran, 76:2

Cuvântul din limba arabă "nutfah" a fost tradus "cantitate mică". Vine de la sensul verbului "a picura", "a se scurge puțin" și este folosit la descrierea a ceea ce rămâne în fundul unei găleți care a fost golită. Versetul sugerează în mod corect faptul că fertilizarea este făcută doar de o cantitate foarte mică de lichid.

Pe de altă parte, lichidele amestecate ("amshaaj") au fost înțelese de comentatorii de dinainte că se referă la amestecul de scurgeri ale bărbatului și ale femeii. Autorii moderni au corectat această părere și au notat că sperma conține mai multe feluri de secreții¹.

Când Coranul vorbește despre lichidele fertilizatoare compuse din diferite secreții, ne informează și asupra faptului că progenitura umană va fi formată din ceva extras din acest lichid. Acesta este înțelesul următorului verset din capitolul *as-Sajdah*:

Apoi i-a făcut pe urmașii lui dintr-o apă anume demnă de dispreț.

Coran, 32:8

---

¹ Lichidul spermatic este format din secreții variate care sunt produse de următoarele glande: a) testicule, b) veziculele seminale, c) glanda prostatică, și d) glandele lui Cooper și glandele lui Littre.

Cuvântul arăbesc tradus prin termenul "esență" este "sulaalah" care înseamnă "ceva extras", "partea cea mai bună a unui lucru". În orice fel este tradus, se referă la o parte dintr-un întreg. În condiții normale, doar o singură celulă-spermatozoid, din peste 50 de milioane ejaculate de un bărbat în timpul actului sexual, va penetra, de fapt, ovulul¹.

Nidația

Odată ce oul a fost fertilizat în trompa uterină, el coboară pentru a intra înăuntrul uterului. Acest proces este numit "implantarea oului" sau "nidația", în cadrul căruia vilozitățile se dezvoltă și (ca și plantele care își trag nutrimentele din pământ) își trag nutrimentele din peretele uterin, astfel ele făcând ca oul să se agațe pur și simplu de uter. Nidația este descrisă într-un mod foarte potrivit în mai multe versete prin cuvântul "alaq", care este și titlul capitolului în care apar versetele:

Care l-a creat pe om dintr-o ("alaq") lipitoare.

Coran, 96:2

Nu cred că există vreo traducere rezonabilă a cuvântului "alaq", alta decât folosirea lui cu sensul lui de bază. Este o greșeală a vorbi aici de un "cheag de sânge", care este termenul pe care îl folosește Profesorul Hamidullah în traducerea sa. Este un sens derivat care nu este atât de potrivit în acest context.

Embrionul

Evoluția embrionului în interiorul uterului matern este descrisă doar pe scurt, dar descrierea este exactă, deoarece cuvintele simple referitoare la el corespund exact cu stadiile fundamentale în dezvoltarea lui. Aceasta este ceea ce citim în capitolul *al-Mu'minun*:

---

¹ Celula-ou eliberată de ovare

Apoi am făcut din picătură un cheag și am făcut din cheag o bucată de carne mestecată și am făcut din bucata de carne oase și am îmbrăcat oasele cu carne. Apoi l-am scos la iveală ca o altă făptură. Binecuvântat fie Allah Preaînaltul, Făcătorul, Cel Bun!

Coran, 23:14

Termenul "bucată de carne mestecată" ("mudghah") corespunde exact cu apariția embrionului la un anumit stadiu în dezvoltarea sa.

Este știut faptul că oasele se dezvoltă în interiorul acestui amestec și că apoi sunt acoperite de mușchi. Acesta este sensul termenului "carne intactă" ("lahm").

Embrionul trece printr-un stadiu în care unele părți au forme și altele nu au forme, care mai târziu devin separate. Acesta este înțelesul evident al versetului din capitolul *al Hajj* care sună în felul următor:

O, voi oameni! Dacă sunteți în îndoială cu privire la Înviere, Noi doară v-am creat din țărână, apoi dintr-o picătură, apoi dintr-un cheag de sânge, apoi dintr-o bucată de carne, cu formă, după ce a fost fără formă, pentru ca să vă arătăm vouă [puterea Noastră].

Coran, 22:5

În continuare avem o referire la apariția simțurilor și organelor interne în capitolul *as-Sajdah*:

... Și v-a dat (Allah Preaînaltul) vouă auzul, ochii și inimile.

Coran, 32:9

Nimic nu contrazice aici informațiile pe care le deținem astăzi și, pe deasupra, nici una dintre ideile eronate ale vremii nu s-a strecurat în Coran. Pe toată durata Evului Mediu au existat o varietate de credințe despre dezvoltarea umană bazate pe mituri și speculații care au continuat să existe multe secole după această perioadă. Stadiul fundamental în istoria embriologiei a venit în 1651 cu declarația lui Harvey¹ aceea că

---

¹ William Harvey (1578-1657) a fost un doctor englez și un explorator al naturii adevărate a circulației sanguine și funcționarea inimii ca o pompă (*Enciclopedia Nouă Britannica*, vol. 5, pag. 734)

"toate formele de viață vin inițial dintr-un ou". La acea vreme, când știința a beneficiat în mod miraculos de inventarea microscopului, oamenii încă dovedeau respectivele roluri ale oului și ale spermatozoidului. Buffon, un mare naturalist, era unul dintre cei în favoarea teoriei oului. Bounet, de cealaltă parte, susținea "teoria ovarelor Evei", care a declarat că Eva, mama rasei umane, avea înăuntrul ei semințele tuturor ființelor umane puse laolaltă una înăuntrul celeilalte.

BIBLIA, CORANUL ȘI ȘTIINȚA

Am ajuns acum la ultimul subiect pe care aș vrea să-l prezint în această mică broșură: comparația dintre cunoștințele moderne și pasajele din Coran și unele referiri din Biblie la aceleași subiecte.

Facerea

Deja am întâlnit unele contradicții dintre Scriptură și Știință privind crearea Universului. Când m-am ocupat de acest subiect am subliniat perfectul acord dintre cunoașterea modernă și versetele coranice și am scos în relief faptul că narațiunea biblică conținea enunțuri care erau din punct de vedere științific inacceptabile¹. Ar fi foarte surprinzător dacă am fi conștienți de faptul că narațiunea despre creare conținută de Biblie a fost o lucrare a preoților care au trăit în secolul al VI-lea î.Ch., de aceea termenul de narațiune sacerdotală (preoțească) este folosit în mod oficial pentru exprimarea ei. Narațiunea pare să fi fost concepută ca tema unei predici desemnate să îndemne oamenii la respectarea Sabatului. Narațiunea a fost construită cu un scop bine definit în cercetare și, după cum Părintele de Vaux (un conducător al Școlii Biblice din Ierusalim) nota: "acest scop a fost în esență cu caracter specific".

---

¹ Vezi pagina a acestei broșuri.

Biblia conține, de asemenea, o mult mai scurtă și veche narațiune a Facerii, așa numita versiune "Iahovistă", care abordează subiectul dintr-un unghi total diferit. Amândouă sunt luate din Geneză, Întâia Carte a lui Moise. Moise ar fi așa-zisul autor al ei, însă textul pe care îl avem astăzi a suferit multe schimbări.

Narațiunea sacerdotală a Genezei este renumită pentru genealogiile ei pline de ciudățenii, care merg înapoi la Adam (Pacea fie asupra lui!) și pe care nimeni nu le ia prea mult în serios. Totuși, unii autori ai Evangheliei, cum ar fi Matei și Luca le-au reprodus, mai mult sau mai puțin, cuvânt cu cuvânt, în genealogiile lor despre Isus. Matei merge înapoi până la Avraam, și Luca până la Adam (Pacea fie asupra lui!). Aceste scrieri sunt inacceptabile din punct de vedere științific, deoarece ele stabilesc o dată pentru vârsta Pământului și timpului când omul a apărut pe pământ, ceea ce contrazice fără doar și poate ce a stabilit ferm știința modernă. Pe de altă parte, Coranul este lipsit total de date de acest fel.

Mai înainte am notat cum Coranul este în perfect acord cu ideile moderne despre formarea Universului. Pe de altă parte, narațiunea biblică despre apele preistorice este îndrăzneată așa cum este crearea luminii în prima zi înainte de crearea stelelor care produc această lumină; existența unei serii și a unei dimineți înaintea creării Pământului; crearea Pământului în ziua a treia înaintea de cea a Soarelui în a patra, apariția animalelor pe pământ în ziua a șasea după apariția păsărilor aerului în ziua a cincea, cu toate că cel dintâi a venit primul. Toate aceste enunțuri sunt rezultatul credințelor de dinaintea vremii la care acest text a fost scris și nu se poate explica altfel.

Vârsta Pământului

Conform genealogiilor biblice care reprezintă bazele calendarului evreiesc și conform căruia astăzi¹ lumea are 5738 de ani, acest lucru este foarte greu de crezut. Sistemul nostru solar poate fi în vârstă de 4 miliarde de ani și un sfert și apariția ființelor omenești pe Pământ, după

---

¹ Broșura a fost editată în 1995.

cum știm noi astăzi, poate fi estimată în zeci de mii de ani, dacă nu mai mult. Este absolut esențial, de aceea, să notăm faptul că versetele coranice nu conțin nici un fel de astfel de indicații cu privire la vârsta lumii, însă acestea sunt specifice textului biblic.

Potopul

Descrierea Potopului reprezintă al doilea important subiect al comparației dintre Biblie și Coran. În realitate, narațiunea biblică este fuziunea a două descrieri în cadrul cărora evenimentele sunt relatate în mod diferit. Biblia vorbește despre un Potop mondial și îl plasează la aproximativ 300 de ani înainte de Avraam. Conform cu cele știute de noi despre Avraam, aceasta ar implica o catastrofă mondială în jurul secolului al XXI-XXII –lea î.Ch. Această poveste ar fi nerezonabilă în viziunea datelor istorice prezente. Cum putem accepta ideea că în secolul al XXI-XXII-lea î.Ch. toată civilizația a fost ștearsă de pe fața pământului de această catastrofă, când știm că această perioadă corespunde, de exemplu, cu una precedentă Regatului de Mijloc din Egipt, aproximativ la data primei perioade intermediare inaintea dinastiei a unsprezecea? Din punct de vedere istoric este inacceptabil a susține ideea că, la vremea aceea, omenirea a fost nimicită complet. Nici una din enunțurile precedente nu este acceptabilă conform cunoașterii moderne. Din acest punct de vedere putem aprecia enorma prăpastie dintre Biblie și Coran.

În contrast cu Biblia, narațiunea coranică se referă la o catastrofă care este limitată la poporul lui Noe (Pacea fie asupra lui!). Acesta este pedepsit pentru păcatele săvârșite așa cum au fost și alte popoare păgâne. Coranul nu fixează catastrofa în timp. Nu există absolut nici o obiecție istorică sau arheologică la narațiunea coranică.

Faraonul

Un al treilea punct al comparației, extrem de semnificativ, este povestea lui Moise, și în special Exodul din Egipt al evreilor. Aici pot da doar un bilanț foarte scrt al unui studiu pe acest subiect care apare în cartea mea. Am urmărit chestiunile în care narațiunea biblică și cea coranică sunt de acord și unde nu sunt de acord, și am găsit chestiuni în care cele două texte se completează una pe cealaltă într-un mod foarte util.

Printre multe ipoteze, referitoare la încadrarea în timp a Exodului în istoria faraonilor, am tras concluzia că cea mai potrivită teorie este cea care îl face pe Merneptah, succesorul lui Ramses al II-lea, faraonul Exodului. Comparația datelor conținute în Scripturi cu dovezile arheologice susțin foarte mult această ipoteză. Sunt încântat să pot spune că narațiunea biblică contribuie cu importante dovezi care ne determină să-l situăm pe Moise în istoria faraonilor. Moise era probabil născut în timpul domniei lui Ramses al II-lea. Datele biblice sunt, deci, o considerabilă valoare istorică pentru povestirea despre Moise. Un studiu medical al mumiei lui Mernaptah ne-a dat informații suplimentare utile cu privire la cauzele posibile ale morții faraonului. Faptul că noi posedăm mumia acestui faraon este unul de o importanță majoră. Biblia ne indică faptul că el a fost înghițit de apele mării, dar nu ne dă nici un fel de detalii în ce privește ceea ce ulterior a devenit din corpul lui. Coranul, în capitolul *Yunus*, notează salvarea corpului faraonului de către ape.

Astăzi te mântuim Noi, cu trupul tău, pentru ca să fii un semn pentru cei care vor veni în urma ta!

Coran, 10:92

O examinare medicală a mumiei ne-a demonstrat că ea nu a stat în apă mult timp, deoarece nu dă semne de deteriorare din cauza subversiunii prelungite. Aici, din nou, comparația dintre narațiunea coranică și informațiile furnizate de cunoștințele moderne nu sugerează nici cea mai mică obiecție din punct de vedere științific.

Astfel de puncte de consens sunt caracteristice revelației coranice. Dar, aruncăm noi revelația iudeo-creștină în rușine și o deposedăm noi

de toată valoarea ei intrinsecă prin accentuarea faptelor văzute dintr-un punct de vedere științific? Cred că nu, deoarece critica nu se referă la text, ca întreg, ci numai la anumite pasaje. Există părți din Biblie care au valoare istorică indubitabilă. Am arătat aceasta în cartea mea, "*Biblia, Coranul și Știința*", unde am discutat pasaje care nu îl pot localiza pe Moise în timp.

Cauzele principale care au determinat asemenea diferențe apărute din comparația dintre Sfintele Scripturi și cunoștințele moderne sunt cunoscute savanților contemporani. Vechiul Testament constituie o colecție de lucrări literare scrise în cursul secolului al IX-lea, cu aproximație, și a suferit multe schimbări. Rolul jucat de om în compoziția actuală a textelor biblice este considerabil.

Pe de altă parte, revelația coranică are o istorie care este complet diferită. Așa cum am văzut deja, din momentul în care a fost comunicată pentru prima oară oamenilor, ea a fost memorată din toată inima și scrisă în timpul vieții lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!). Grație acestui lucru Coranul nu pune nici un fel de probleme de autenticitate.

O examinare total obiectivă a Coranului, în lumina științei moderne, ne determină să recunoaștem consensul dintre cele două, așa cum a fost notat deja în repetate ocazii pe tot cuprinsul acestei prezentări. Ne face să credem că este imposibil pentru un om din vremea lui Muhammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) să fi fost autorul unor asemenea enunțuri, din pricina nivelului scăzut al științei din zilele lui. Asemenea considerații sunt parte din ceea ce îi dau revelației coranice un loc unic printre textele religioase și cele nereligioase, și silește omul de știință imparțial să admită incapacitatea lui de a aduce o explicație bazată numai pe raționamentul materialist.

Asemenea lucruri cum sunt cele pe care am avut plăcerea să v-i le expun aici, par a reprezenta o provocare veritabilă la explicația umană care lasă o singură alternativă: Coranul este indubitabil o revelație de la Dumnezeu.